

Christine Schurmans

STRIKT PERSOONLIJK

Aan de heer De Le Court
Procureur-generaal te Brussel
Gerechtsgebouw
Poelaertplein

1000 BRUSSEL

Per drager en per e-mail

Brussel, 10 november 2009

Betreft: ambtelijke aangifte artikel 29 Sv

Mijnheer de Procureur-generaal,

Met bijgaand schrijven wens ik strafbare feiten ter kennis te brengen van uw Ambt. Deze feiten hebben plaatsgegrepen in het kader van de totstandkoming van het arrest d.d. 12 december 2009 (A.R. nr. 2008/KR/350 – rep.nr. 2008/9316) van de 18^e Kamer van het hof van beroep te Brussel. Deze kennisgeving geschiedt in haar geheel met toepassing van artikel 29 van het Wetboek van Strafvordering.

I. Omtrent de context van deze ambtelijke aangifte

Zoals u weet heb ik tijdens mijn arbeidsongeschiktheid wegens ziekte geweigerd het arrest in de Fortis-zaak te ondertekenen omdat ik van oordeel ben dat in die zaak geen rechtsgeldig beraad is geweest, dat ik –per definitie op onrechtmatige wijze- n.a.v. een plotse en (toen) voor mij onverklaarbare koerswijziging uit het beraad van de zaak ben gesloten en dat het arrest dat zou worden uitgesproken dan ook vals zou zijn in de mate waarin het stelt dat een rechtsgeldig beraad met inbegrip van mezelf heeft plaatsgevonden.

Mijn weigering om tijdens mijn ziekte mee te werken aan wat een 'politiek arrest' is geworden (zie hierna) en niet te zwichten voor de druk om dit arrest blindelings te ondertekenen is mij door mijn –toenmalige- korpsverste zwaar aangerekend en heeft geleid tot een tucht- en strafprocedure tegen mij. Men verwijt mij dat ik mijn beroepsgeheim zou hebben geschonden, wat ik ten stelligste betwist.

Het gerechtelijk onderzoek in de strafprocedure tegen mij wordt geleid door Kamervoorzitter-onderzoeksrechter Henri Heimans te Gent. De saisine van de heer Heimans betreft het verwijt aan mijn adres dat ik mijn beroepsgeheim zou hebben geschonden. Hoewel de aan mij verweten schending van het beroepsgeheim zich beweerdelijk zou situeren tijdens de fase van het beraad, heeft de saisine van de heer Heimans klaarblijkelijk geen betrekking op het eigenlijk beraad.

Daarnaast werd het gerechtelijk onderzoek van de heer Heimans, ingevolge aangiften die hijzelf had verricht overeenkomstig art. 29 Sv., uitgebreid tot feiten van schending van het beroepsgeheim door de heer Blondeel (wegens contacten met een parlamentslid) en mevrouw Salmon (wegens contacten met een derde die tot bestuurder bij een partij in het geding werd benoemd).

Kamervoorzitter-onderzoeksrechter Henri Heimans heeft nog andere feiten, verband houdend met het beraad, ontdekt en tot voorwerp van een aangifte overeenkomstig artikel 29 Sv. gemaakt, doch zijn saisine werd nooit uitgebreid tot deze andere feiten, niettegenstaande zij tijdens zijn gerechtelijk onderzoek werden ontdekt en –vooral– met de feiten die hij onderzoekt intrinsiek en onlosmakelijk verbonden zijn.

Naast dat onderzoek wordt een tweede gerechtelijk onderzoek gevoerd onder de leiding van raadsheer-onderzoeksrechter Etienne Goethals van het Hof van Cassatie. De saisine van de heer Goethals heeft nochtans, wat dat beraad zelf betreft, uitsluitend betrekking op de vraag of het arrest van de 18de kamer aangetast is door een valsheid in geschriften (omdat het arrest in strijd met de waarheid stelt dat er een beraad zou zijn geweest -ook over het verzoek tot heropening der debatten- met inbegrip van mezelf) en op de vraag of er een schending van het beroepsgeheim heeft plaatsgevonden (doordat lopende het beraad personen werden geraadpleegd over de bereidheid om als gerechtsdeskundige in de zaak te worden aangesteld). Dat gerechtelijk onderzoek wordt gevoerd tegen (onder meer) de heer Paul Blondeel en mevrouw Mireille Salmon. Ik ben in die zaak burgerlijke partij.

Beide gerechtelijke onderzoeken hebben betrekking op feiten die intrinsiek en onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn, aangezien zij zich allemaal tijdens en na het beraad van de 18de kamer (zouden) hebben afgespeeld en ze ook allemaal verband houden met de totstandkoming van het arrest.

Raadsheer-onderzoeksrechter Heimans ziet zich in de onmogelijkheid om onderzoek te verrichten naar pistes die verdergaan dan de strikt afgebakende handelingen van schendingen van het beroepsgeheim door de onderscheiden leden van de 18^e kamer, waartoe hij expressis verbis werd geadieerd. Zo verrichtte hijzelf op 17 maart 2009 een ambtshalve aangifte overeenkomstig artikel 29 Sv. ("Tweede aanvulling op bericht nr.3") n.a.v. mijn verklaring dat ik *"zeer sterk de indruk had dat haar collega's Blondeel en Salmon onder druk stonden of benaderd werden om een arrest te vellen in de zin waarin het uiteindelijk werd uitgesproken"*. Deze feiten betreffen een specifieke schending van het beroepsgeheim, doch vanuit de specifieke invalshoek van de rechtsprekende functie zelve, nl. hoe de magistraat die aan een beraad deelneemt en die van buitenaf – door derden of gebeurlijk zelfs door magistraten die geen deel uitmaakten van de zetel- wordt 'benaderd' of 'onder druk wordt gezet', daarop ingaat, alsook mogelijke strafbare

handelingen van derden. Echter, nu deze aangifte niet heeft geleid tot een uitbreiding van de saisine van de heer Heimans, meent deze laatste deze pistes niet te kunnen onderzoeken.

Anderzijds, stelt ook raadsheer-onderzoeksrechter Goethals dat zijn saisine niet tot die specifieke schending van het geheim van de beraadslaging (beroepsgeheim) uitgebreid zou zijn. Nochtans heeft de Minister van Justitie overeenkomstig de artikelen 485 en 486 Sv. de heer procureur generaal bij het Hof van Cassatie opgedragen de heer Blondeel en mevrouw Salmon op aangifte te vervolgen en heeft de heer eerste voorzitter van het Hof van Cassatie op 1 april 2009 raadsheer Goethals aangesteld om, ingevolge deze procedure op aangifte, over te gaan tot het verhoor van de getuigen en om alle verdere daden van onderzoek uit te voeren die moeten worden verricht, evenals om desgevallend alle nodige opdrachten hiertoe te geven. Ik richtte dan ook aan raadsheer-onderzoeksrechter Goethals een verzoekschrift tot het verrichten van aanvullend onderzoek nopens deze specifieke schending van het beroepsgeheim (verhoren van betrokkenen en derden, achterhalen telefoon-, SMS- en e-mailverkeer). De heer Goethals verklaarde dit verzoek bij beschikking van 15 oktober 2009 echter onontvankelijk, op grond van de overweging dat de aangifte enkel betrekking zou hebben op feiten van valsheid in geschriften en niet van schending van het geheim van de beraadslaging, zodat deze laatste buiten zijn saisine zouden vallen.

Aldus komt vast te staan dat de kwestie van de beïnvloeding van buitenaf, en de daardoor teweeggebrachte koerswijziging in het beraad, niettegenstaande de ambtelijke aangifte door raadsheer-onderzoeksrechter Heimans en niettegenstaande de opdracht van de Minister van Justitie overeenkomstig de artikelen 485 en 486 Sv., tot op heden in het geheel niet het voorwerp uitmaken van enige saisine van een raadsheer-onderzoeker.

Met deze ambtelijke aangifte meld ik u dat het onderzoek dat in Gent wordt gevoerd, nochtans wel degelijk heeft aangetoond dat mijn beweringen omtrent mijn uitsluiting uit het beraad een vaststaand feit is, maar tevens dat de twee overige leden van de 18de kamer die de litigieuze uitspraak van 12 december 2008 hebben gemaakt, inderdaad – vanaf de plotse en voor mij (toen) onverklaarbare koerswijziging - een voor mij verborgen gehouden agenda hebben gevolgd en daarbij hun rechtsprekend ambt hebben verlaten.

Ik heb steeds, van bij mijn eerste ondervragingen in deze zaak, benadrukt dat het Fortis-arrest het resultaat was van het meest hallucinante beraad uit mijn loopbaan en dat zich tijdens dat beraad toen voor mij onverklaarbare zaken hebben afgespeeld, waaruit ik kon afleiden dat geen regelmatig beraad voorlag en dat mijn uitsluiting van het beraad het gevolg was van het feit dat door mijn collega's geen beslechting van een juridisch geschil werd benaarstigd, maar wel een uitspraak met een politiek opzet, minstens met een politieke draagwijdte.

Ik heb inzonderheid steeds consequent gewezen op het feit dat het beraad dat onmiddellijk op de pleidooien van de partijen en het advies van het openbaar ministerie is gevolgd, tot de unanieme conclusie van alle drie de leden van de 18de kamer had geleid dat de vorderingen van de cliënten van Mr. Modrikamen moesten worden afgewezen.

Mijn collega's in de 18de kamer hebben dit echter in alle toonaarden ontkend en bevestigden maandenlang, unisono, dat nooit zou zijn beslist geweest om de aandeelhouders af te wijzen.

Dat standpunt hebben zij ingenomen van bij het begin van het tuchtonderzoek dat reeds in de week volgend op de uitspraak van 12 december 2008 lastens mij van start ging. Dat standpunt hebben mijn collega's ongewijzigd bevestigd gedurende de vele maanden van gerechtelijk onderzoek in Gent, alsook in het onderzoek dat raadsheer Goethals heeft gevoerd.

Met hun bewering stonden mijn collega's diametraal tegenover mijn verklaringen en poogden zij om mijn standpunt, nl. dat moest worden gezocht naar wat de onverklaarbare koerswijziging van mijn collega's had veroorzaakt, te ondermijnen. Immers, indien nooit een welbepaalde oplossing van het geschil in het beraad zou zijn geformuleerd, quod non, zou er ook nooit sprake zijn geweest van een koerswijziging, net zomin als van een onregelmatig beraad over deze koerswijziging.

Pas zeer recent, bij proces-verbaal nr. 010930/2009 van 12 oktober 2009, bekende raadsheer Mireille Salmon voor Kamervoorzitter-onderzoeksrechter Heimans dat dus wel degelijk binnen de 18de kamer –toen die nog met drie raadsheren functioneerde– was beslist om de vorderingen van de oorspronkelijke eisers af te wijzen. Raadsheer Mireille Salmon verklaarde immers wat volgt:

"Il est par ailleurs indispensable de relever que jusqu'au dimanche 7 le soir il nous paraissait à tous les trois que les mesures demandées par les actionnaires étaient soit irrecevables, soit non fondées. C'est seulement à partir du dimanche 7 au soir que Paul Blondeel a envisagé la possibilité de geler l'exécution du contrat SFPI-BNPParibas;"

Hiermee staat vast dat raadsheer Mireille Salmon en Kamervoorzitter Paul Blondeel maandenlang de waarheid geweld hebben aangedaan en dat mijn stelling de juiste was.

Het is zeer opmerkelijk dat die verklaring, na vele maanden speurwerk en na vele maanden herhaaldelijk het tegendeel te hebben beweerd, plotseling wordt afgelegd, met name wanneer Kamervoorzitter-onderzoeksrechter Heimans de contacten tussen de twee andere leden van de 18de kamer en derden is beginnen te onderzoeken. In het geval van raadsheer Mireille Salmon gaat het in het bijzonder over haar contacten tijdens en na het beraad met de heer Perl, thans bestuurder van Fortis Holding en in de periode van zijn intensief overleg met raadsheer Mireille Salmon ook een gesprekspartner van Deminor en/of Mr. Modrikamen.

Het is dus pas wanneer raadsheer Mireille Salmon in het nauw wordt gedreven en haar zeer intensieve contacten met de heer Perl in kaart worden gebracht, dat zij haar initiële verdedigingslijn verlaat en bekent dat de uitspraak inderdaad tot 7 december 2008 's avonds vastlag en totaal anders ging zijn dan die die het uiteindelijk is geworden.

De onverklaarbare koerswijziging -die trouwens geen rechtsgrond kent- en die raadsheer Mireille Salmon in de schoenen van Kamervoorzitter Paul Blondeel schuift ("C'est seulement à partir du dimanche 7 au soir que Paul Blondeel a envisagé la possibilité de geler l'exécution du contrat SFPI-BNPParibas."), maar waarvan vaststaat dat zij die uiteindelijk heeft gevolgd –zoniet zelf heeft uitgelokt-, heb ik, na mijn formele uitsluiting uit het beraad (ik heb achteraf vastgesteld dat ik veel eerder al intellectueel was uitgesloten) op 10 december 2008 *in tempore non suspecto* in niet mis te verstane termen onder woorden gebracht. Ik heb toen (e-mail van 11 december 2008 om 10:34u verzonden) mijn verontwaardiging als volgt uitgedrukt:

"Paul et Mireille,

J'ai dit hier à Mireille que je laissais dans mon bureau ce que j'avais encore des dossiers Fortis et que Koen Moens en avait la clef. Tout est sur le deuxième bureau, en face du mien.

J'avais déjà ramené les autres pièces la semaine passée. Donc je n'ai plus rien, excepté les fardes doctrine et jurisprudence.

Je suis malade et je ne pourrai donc me déplacer. Il faudra donc le cas échéant me remplacer à la signature.

J'attends le projet final. S'il va dans le sens que tu as indiqué hier, approuvé en partie par Mireille, en me reprochant de vouloir discuter d'un texte que je n'avais même pas encore lu car il m'avait été envoyé par Mireille la veille à 23 heures, je le désapprouve entièrement sauf évidemment:

- en ce qu'il dit la demande irrecevable à l'égard des parties qui ne sont pas à la cause, ce que j'ai obtenu avec beaucoup de peine et qui je l'espère sera maintenu,
- en ce qu'il rejette la demande de reporter le vote sur la dissolution de Fortis, ce que j'ai également obtenu avec peine grâce à Mireille.
- en ce qu'il ne sera pas confié aux experts la mission (insultante pour les avocats choisis par les parties et le droit fondamental de faire libre choix de conseils), d'examiner les possibilités d'actions en justice, point sur lequel tu ne voulais pas céder.

Je remercie Mireille de m'avoir suivie sur ces trois points.

J'ai joué un rôle très ingrat: celui de rappeler les règles de droit, et de m'indigner devant une attitude qui consiste à affirmer que la dernière chose à faire, est de s'agripper aux règles de droit.

Comme Mireille l'a dit elle-même lorsque je disais ne pas comprendre l'effet utile des mesures, il s'agit de pur "make up", de maquillage.

Le problème est que la cour trompe les actionnaires en leur donnant un faux espoir et un message incompréhensible en droit. Ce message aura en tout cas le don de déstabiliser encore plus les marchés. C'est indigne, et je regrette Mireille, je n'ai en effet aucune estime envers la mascarade et l'excès de pouvoir et encore moins quand il est commis par un magistrat. Il est très clair que vous visez à atteindre indirectement l'Etat belge et la CBFA, d'autres autorités publiques aussi sans doute, qui ne sont pas à la cause, en leur faisant une leçon, en essayant de faire peur, en lançant une bulle qui va éclater puisqu'on revient au statu quo le 14 février. Mais entretemps, BNP Paribas va se débiner et Fortis Banque ira à la faillite.

Je décline donc toute responsabilité professionnelle pour cette bulle, et je garde encore l'espoir que Mireille changera d'avis.

Pour le reste, je ferai plus tard un compte rendu de ce délibéré pour le premier président, notamment de l'obligation que Paul m'as impartie de faire un texte sur l'apparence de droit en 24 h et en maximum 3 pages, ce qui était mission impossible (texte dont nous n'avons même pas discuté), comme de sa décision prise d'autorité de suspendre hier le délibéré (qui ne pouvait durer qu'une heure!), de nous obliger comme des écolières à rejoindre nos bureaux respectifs pour discuter séparément avec Mireille et moi, ce qui a donné à Paul l'occasion de m'injurier et de me dire que le délibéré se ferait sans moi.

*Je respecte l'autorité d'un président de chambre. Pas ce genre d'abus.
Vu les difficultés énormes du dossier et l'enjeu, le minimum était de profiter du temps que nous avions jusqu' lundi, pour tenter de trouver une solution.*

En attendant, j'essaierai de me reposer.

Christine"

De boodschap was toen inderdaad zeer duidelijk: ik begreep de krachten niet die tot de plotse koerswijziging hebben geleid. Dit laatste klemde des te meer nu mij geen enkele tekst werd voorgelegd m.b.t. de rechtsgronden die die koerswijziging zouden schragen en dat geen kritiek werd geuit over mijn eigen tekst die volledig heeft verwoord wat het standpunt van de drie raadsheren van de kamer was, standpunt dat raadsheer Mireille Salmon thans heeft erkend juist te zijn, nl. de integrale afwijzing van het verzoek van de cliënten van Mr. Modrikamen.

Ik benadruk zeer stellig dat het zgn. arrest dat tot stand kwam de koerswijziging op zichzelf beschouwd niet de berechting was van een juridische vraag, maar wel de wil van mijn collega's om het dossier in een welbepaalde richting te manoeuvreren. Het is naar die verklaring dat de heer Helmans heeft verwezen wanneer hij op 17 maart 2009 in een ambtshalve aangifte overeenkomstig artikel 29 Sv. ("Tweede aanvulling op bericht nr.3") liet optekenen dat ik ("zij") *"zeer sterk de indruk had dat haar collega's Blondeel en Salmon onder druk stonden of benaderd werden om een arrest te vellen in de zin waarin het uiteindelijk werd uitgesproken"*. Zoals ik u hiervoor heb toegelicht werd op grond van die ambtelijke aangifte betreffende de schending van het beroepsgeheim van mijn twee collega's en mogelijke misdrijven van derden geen onderzoek gevoerd. Thans staan de contacten tussen mijn collega's en derden vast en kan ik ook bewijzen wat ik altijd heb beweerd, nl. dat een politiek arrest voorligt.

Zoals ik in mijn e-mail van 11 december 2008 aan mijn collega's liet weten, nam ik zeer zwaar aanstoot aan het feit dat mij op 10 december 2008 was gezegd geweest dat de koerswijziging waarbij op het oorspronkelijk resultaat van het oorspronkelijke beraad (een volledige afwijzing van de elsen) werd teruggekomen, een mascarade voor de aandeelhouders was, dat de uitspraak een 'make-up-arrest' of een 'maquillage-arrest', zou worden, wat het uiteindelijk ook werd.

Immers, ik heb steeds beweerd dat het arrest de aandeelhouders volstrekt heeft misleid en hen helemaal geen gelijk heeft gegeven zoals de pers altijd heeft geschreven. Het arrest is altijd voorgesteld als een gunstige uitspraak voor de aandeelhouders die zagezegd het recht kregen om te beslissen of Fortis Bank aan BNP Paribas mocht worden verkocht, terwijl de aandachtige

lezer heeft kunnen vaststellen dat het arrest dat helemaal niet beslist. Meer nog, de mogelijkheid voor de aandeelhouders om over de deal met BNP Paribas te stemmen was niet meer dan een bewust misleidingmanoeuvre omdat in ieder geval, ongeacht de uitkomst van de stemming, FPIM twee dagen na de stemming de aandelen aan BNP Paribas mocht overdragen. Er is dus, wat betreft de overdracht van de Fortis-participatie aan BNP Paribas, geen enkele bevoegdheid aan de aandeelhouders erkend om die overdracht te beletten, wat overigens wijst op het feit dat de juridische argumentatie die ik had ontwikkeld in rechte (prima facie) impliciet door Kamervoorzitter Paul Blondeel en raadsheer Mireille Salmon als juist werd erkend.

Wat wel de bedoeling is geweest, en dat beschreef ik ook in mijn e-mail van 11 december 2008, was om de overheid schrik aan te jagen, niet door een rechtsvraag te beslechten, maar door machtsoverschrijding te plegen. Mijn collega's hebben immers aan politiek gedaan, politiek die erin bestond om een context te creëren die de Belgische Staat zou nopen om snel, opnieuw en anders te onderhandelen en aldus de overheid een lesje hebben willen leren.

In die optiek was het zeer duidelijk wat mijn collega's met de beoogde stemming op de algemene vergadering ook nastreefden. Indien aan de aandeelhouders geen voldoening zou worden gegeven bij verhoopte nieuwe onderhandelingen over de deal: zij wensten dat uit de stemming en uit de motieven van het arrest die voor mij onbekend waren mogelijkerwijs een aansprakelijkheidsgrondslag zou kunnen worden gepuurd omdat, naar verwachting van mijn collega's, de aandeelhouders "tegen" de overeenkomsten met BNP Paribas zouden "stemmen", maar die overeenkomsten sowieso toch zouden moeten worden uitgevoerd. Op die wijze zouden de aandeelhouders al wie in die verkoop is tussengekomen met de vinger kunnen wijzen als zijnde de auteur van een handeling die tegen de wil van de aandeelhouders in is geschied, en zich hierbij versterkt voelen door de motieven – doch niet door het dispositief- van het arrest.

De handelwijze van mijn beide collega's illustreert dat die zienswijze de enige juiste is.

Immers, het onderzoek in Gent heeft aangetoond dat Kamervoorzitter Paul Blondeel inderdaad zeer hard heeft geijverd om via experts geen technisch, maar een juridisch advies aan de aandeelhouders over hun civiele actiemogelijkheden te laten verstrekken. Mijn principieel verzet op dit punt, hierin bijgetreden door raadsheer Mireille Salmon, werd uiteindelijk gevolgd.

Dit neemt niet weg dat mijn collega's hun daadwerkelijke sturende bedoelingen aan de buitenwereld kenbaar hebben gemaakt. Het is dan ook perfect te plaatsen -en door hem nauwelijks verholen- waarom Kamervoorzitter Paul Blondeel daags na de uitspraak een zeer intensief overleg met parlementslid Van Der Maelen heeft opgestart.

Zowel Kamervoorzitter Blondeel als de heer Van Der Maelen hebben verklaard dat Kamervoorzitter Blondeel aan "de politiek" duidelijk wou maken wat hij samen met raadsheer Mireille Salmon met het bewuste arrest heeft beoogd. Dat hier een manifeste schending van het beroepsgeheim voorligt kan niet worden betwist.

Minstens even belangrijk is evenwel dat met deze démarche Kamervoorzitter Blondeel prijsgeeft dat het arrest een politieke draagwijdte heeft (reden waarom hij de informatie ten behoeve van parlementsliden wou onthullen) en dat die draagwijdte in het arrest was verscholen en dus

toelichting behoefde. In onze rechtsorde drukt de rechter zich nochtans open en bloot uit in zijn uitspraak, dus in en via zijn beslissing en hoeft hij zijn uitspraak aan derden niet toe te lichten om de precieze bedoeling of draagwijdte ervan te kunnen vatten. De gegeven toelichting betreft dus de verborgen agenda die in het arrest schuilt.

Volledig in dezelfde lijn handelde raadsheer Mireille Salmon. Ook zij lichtte het arrest en de verscholen bedoeling van het hof toe aan de heer Perl, die op dat ogenblik door de aandeelhouders (en dus een procespartij) als kandidaat-bestuurder van Fortis Holding was voorgedragen. Meer nog, zij verstrekke zelfs juridisch advies aan de heer Perl en dus aan de belanghebbenden die hij vertegenwoordigt. Het onderzoek in Gent heeft haar geheime contacten met de heer Perl blootgelegd en een allesbevestigende mailuitwisseling tussen raadsheer Mireille Salmon en de heer Perl aan de oppervlakte gebracht.

Dat mailverkeer werd ingeleid door de heer Perl die op 4 februari 2009 om 08:27u een krantenbericht aan raadsheer Mireille Salmon zond waarin stond dat de raad van bestuur van Fortis Holding in de aanloop naar de bewuste aandeelhoudersvergadering had laten weten dat, in tegenstelling tot wat de kleine aandeelhouders beweerden, zelfs bij een tegenstem op de aandeelhoudersvergadering, de overeenkomst met BNP Paribas zou worden uitgevoerd en in dat geval de aandeelhouders hoogstens een aansprakelijkheidsvordering zouden kunnen instellen. Hetzelfde krantenartikel verwoordde ook het tegengesteld standpunt van de kleine aandeelhouders die meenden dat het hof van beroep –minstens naar de geest van het arrest– eigenlijk had beslist dat alleen de aandeelhoudersvergadering zou kunnen bepalen of de Fortis-participatie aan BNP Paribas zou kunnen worden verkocht.

De vraag van de heer Perl aan raadsheer Mireille Salmon liet aan duidelijkheid niets te wensen over: had de raad van bestuur van Fortis Holding gelijk of niet ("*La position du CA est-elle correcte?*"). Anders gesteld, wat was de bedoeling van de twee leden van de 18de kamer met het arrest van 12 december 2008?

Dezelfde dag, amper een uur later, om 09:36u, antwoordde raadsheer Mireille Salmon op die vraag, met uitdrukkelijk verzoek haar antwoord als strikt persoonlijk en vertrouwelijk te willen behandelen. Hieruit bleek dat raadsheer Mireille Salmon zeer goed wist welke rol de heer Perl speelde, maar dat zij absoluut haar overleg met hem voor de buitenwereld geheim wou houden (wat in het licht van de flagrante inbreuk op het beroepsgeheim dat zij aldus pleegde zeer begrijpelijk was).

In de eerste plaats wijst raadsheer Mireille Salmon de heer Perl er op dat de beslissing van de aandeelhouders op de komende algemene vergadering de geldigheid van de overeenkomsten met BNP Paribas niet kan aantasten ("*le refus des actionnaires n'entache pas la validité des conventions*"). Hiermede bevestigt zij dus dat de stemming vanuit dat oogpunt bekeken geen enkele juridische draagwijdte heeft (de litigieuze overeenkomsten blijven sowieso overeind), erkent zij dat mijn redenering, zoals verwoord in de ontwerp teksten van mijn hand, conform het initieel standpunt waarover binnen de 18de kamer unanimité bestond, de juiste is en treedt raadsheer Mireille Salmon mijn verwijt omtrent het misleidend karakter van het arrest dus bij.

Verder stelt raadsheer Mireille Salmon in haar e-mail van 4 februari 2009 vast dat de aandeelhouders hebben nagelaten om de nietigverklaring van de overeenkomsten voor de bodemrechter te vorderen en dat de in kort geding reeds aangehaalde nietigheidsgronden die de openbare orde raken (en die ze voor de bodemrechter moeten ontwikkelen) sowieso redelijk zwak leken.

Raadsheer Mireille Salmon vervolledigt haar redenering en bespreekt de hypothese dat de aandeelhouders toch naar de rechter ten gronde zouden stappen en daar zouden vragen dat de bodemrechter de uitvoering van de overeenkomsten zou schorsen in afwachting van de berechting van de zaak ten gronde. Volgens raadsheer Mireille Salmon maakte de nabijheid van de aandeelhoudersvergadering dat een dergelijk schorsingsverzoek in kort geding zou moeten worden ingeleid, maar de kans op welslagen achtte zij onwaarschijnlijk (*"mais à franchement parler, je doute qu'un tribunal ose s'aventurer sur le terrain d'une nouvelle suspension"*).

Blijft dan de vraag waarop raadsheer Mireille Salmon heeft geantwoord, nl. is het juist dat bij een tegenstem op de aandeelhoudersvergadering hoogstens een aansprakelijkheidsvordering voorligt. Het antwoord op die vraag is cruciaal, indien raadsheer Mireille Salmon positief antwoordt, geeft zij toe dat het arrest enkel opgezet spel is, gericht tegen de overheid en de koper, zoals ik steeds heb beweerd.

Mireille Salmon antwoordt positief, maar doet meer, ze geeft de aandeelhouders goede hoop omdat zijzelf (samen met Kamervoorzitter Paul Blondeel met wie ze de uitspraak heeft 'bedacht') net die aansprakelijkheidsvordering genegen is en de instelling ervan aanmoedigt. Ze schreef immers:

"Donc concrètement, si le conseil d'administration passe outre le refus des actionnaires, il leur restera à agir en responsabilité contre les administrateurs, l'Etat belge, la SFPI, BNP Paribas. Sur ce terrain, il y a de quoi faire!" (ik benadruk en onderstreep).

Deze mailuitwisseling, samen met de talrijke contacten tussen raadsheer Mireille Salmon en de heer Perl, haakt in op de initiële mail die raadsheer Mireille Salmon op 24 november 2008 aan de heer Perl zond en waarbij zij hem meldde dat ze in deze zaak (*"Je suis dans cette affaire"*) zou zetelen, zodat duidelijk blijkt dat ze beiden begrepen dat daarmee de Fortis-zaak werd bedoeld, wat enkel kan worden verklaard door het feit dat zij daarover eerder met elkaar hebben gecommuniceerd.

Het onderzoek heeft dus het politiek handelen van mijn beide collega's die buiten hun ambt als rechter zijn getreden, blootgelegd. Immers, evenzeer *in tempore non suspecto*, nl. toen niemand weet had van hun geheime contacten met politici en betrokken partijen, hebben zij op de meest flagrante wijze hun beroepsgeheim geschonden, het geheim van het beraad doorbroken en net daardoor de machtsafwending die zij hebben gepleegd, veruitwendigd.

2. Feiten die het voorwerp van huidige ambtelijke aangifte vormen

De blootlegging van de schendingen van het beroepsgeheim en het geheim van het beraad toont ten volle aan dat mijn standpunt dat ik steeds heb uitgeschreeuwd het enige juiste is: om toen voor mij onverklaarbare redenen, is er binnen het beraad op een eerder bereikte consensus teruggekomen, heeft een geheim beraad tussen Kamervoorzitter Paul Blondeel en raadsheer Mireille Salmon tot mijn uitsluiting en de koerswijziging geleid en werd een "arrest" geproduceerd dat enkel een politieke strekking heeft. Daarmee staat ook vast waarom op de gekende hardnekkige wijze werd gepoogd om mij tot ondertekening te dwingen: mijn handtekening zou immers elke kritiek in de kiem smoren en definitief verhinderen dat de waarheid achter de handelwijze van mijn twee collega's ooit zou worden blootgelegd.

De feiten die ik thans ambtelijk wens en conform artikel 29 van het wetboek van strafvordering ook moet aangeven, zijn ten volle duidelijk geworden na kennisneming van de resultaten van het gerechtelijk onderzoek van raadsheer-onderzoeksrechter Heimans.

Immers, de feiten die ik aldus pas zeer recent heb ontdekt, samengelegd met de informatie waarover ik eerder reeds beschikte, tonen nu objectief en onweerlegbaar de koerswijziging aan die zich in het beraad heeft voorgedaan (raadsheer Mireille Salmon erkent die nu na maandenlange ontkenningen eindelijk ook), terwijl de contacten tussen derden en mijn beide collega's –ook tijdens het beraad– nu ook vaststaan. Nu komt het er op neer dat deze elementen samen worden onderzocht, nl. welke contacten mijn beide collega's allemaal tijdens en na het beraad hebben gehad en wat daarvan de weerslag was op hun appreciatie van de zaak, meer bepaald in het licht van de rehtens onverklaarbare koerswijziging in het beraad en mijn uitsluiting uit dat beraad.

Ik steun deze ambtelijke aangifte meer bepaald op het vaststaand gegeven dat mijn collega's, niet alleen na, maar ook tijdens het beraad, allebei, hun beroepsgeheim en het geheim van het beraad hebben geschonden, meer bepaald door de contacten die zij beiden onderling en met derden hebben gehad over de uitkomst van de Fortis-zaak. Ik verwijs naar de aangifte "Tweede aanvulling op bericht nr.3 d.d. 17 maart 2009" van de heer Heimans die nog steeds moet worden onderzocht.

Inderdaad is het zo dat, zoals hoger aangetoond:

- (1) dat het handelt om specifieke schendingen van het beroepsgeheim, vanuit de specifieke invalshoek van de rechtsprekende functie zelve, nl. hoe de magistraat die aan een beraad deelneemt en die van buitenaf – door derden of gebeurlijk zelfs door magistraten die geen deel uitmaakten van de zetel- wordt 'benaderd' of 'onder druk wordt gezet', daarop ingaat,
- (2) dat deze kwestie van de beïnvloeding van buitenaf, en de daardoor teweeggebrachte koerswijziging in het beraad, niettegenstaande de ambtelijke aangifte door raadsheer-onderzoeksrechter Heimans en niettegenstaande de opdracht van de Minister van Justitie overeenkomstig de artikelen 485 en 486 Sv., tot op heden in het geheel niet het voorwerp uitgemaakt van enige saisine van een raadsheer-onderzoeker.

In die omstandigheden beschouw ik het als mijn plicht om deze nieuwe strafbare feiten ter kennis te brengen van uw Ambt.

Met de meeste hoogachting,

Christine Schurmans